

Să nu se cređă c'asemenea espresiuni suntă fără nici unŭ prețŭ. Din contra; căci întocmai ast-felŭ întrebuințate le găsimŭ la vechi popóre, mai cu sémă la Romani, unde jurămêntulŭ «pe ochii mei» erea fôrte usitatŭ.

— «Spune'mi, *așia sĕ trăiescĭ* de ce v'a fostŭ vorba ieri séră»? ?

Iatĕ unŭ «*așia sĕ trăiescĭ*» care nu e nici mai multŭ nici mai puținŭ de câtŭ «*ita vivam*» și «*ita vivas*» alŭ Latinilorŭ. (1) Nu e proverbŭ, dérŭ e uă espresiune proverbialĕ, nu de puțină greutate pentru celŭ ce studie moravurile naționale.

Cândŭ dă bura de primă-véră, ca sĕ spele viorelele și brebeneii, melcii 'ncepŭ sĕ mișuie pe unde 'și aŭ cuiburile. Copiĭ saltă de bucuriă cândŭ găsescŭ câte unulŭ mai mare și mai gogonețŭ. Și, ca sĕ'lŭ înduplece a eși din găoțe, îi cântă și'i rescântă :

Melcŭ, melcŭ
Codobercŭ, (2)
Scóte córne bourescĭ (3)
Și te du la Dunăre,
Și bea apă turbure,

(1) Seneca *Epist.* LXXX. 2. — Cicero *Epist. ad Famil.* lib. II, epist. 13 — *Ad Attic.* lib. V ep. 15 etc. apud Brisson. *Formul. et Solen. Pop. Rom.* (Lipsca, 1731) pag. 687.

(2) «Codobercŭ» adică bercŭ de códă, care n'are códă.

(3) «*Córne bourescĭ*» adică córne ca de *bourŭ*. Copiĭ din Bucurescĭ, ca și cei din județele 'nvecinate, dicŭ «Scóte córne *boierescĭ*». De cândŭ bourulŭ a dispărutŭ din munții noștri, a dispărutŭ și noțiunea despre dĕnsulŭ, ș'ast-felŭ cuvĕntulŭ *bourescĭ*, ne mai avĕndŭ înțelesŭ în vórbirea đilnică, a fostŭ înlocuitŭ cu altulŭ, care i-se asemĕna 'n sunete, cu *boierescĭ* : atâtŭ e d'adevĕratŭ că, în limbă, fiă-ce vorbă represintă uă ideiă, espresiune a unŭ obiectŭ, și că, perindŭ obiectulŭ, pere și ideiă, éru mai